

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **K. M.**, narozeného dne ...
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1
proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, čj. CPR-23266-3/ČJ-2020-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu Uzbekistánu, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020, čj. KRPA-147360-16/ČJ-2020-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 15 měsíců. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona.

2. Podané odvolání žalobce zamítla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 3. 12. 2020, čj. CPR-23266-3/ČJ-2020-930310-V242, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně jeho vazeb realizovaných na území ČR, ani ohledně jeho neoprávněného pobytu.
4. V žalobě však namítl, že žalovaná nedostála své povinnosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců v otázce přiměřenosti rozhodnutí. Žalovaná totiž nezohlednila faktor plynutí času; od spáchání vytýkané protiprávnosti uplynulo více jak půl roku. Dále žalobce zdůraznil, že to byl právě on, kdo inicioval zahájení správního řízení tím, že dobrovolně nahlásil svůj neoprávněný pobyt, poté, co provedl sebereflexi a svého jednání lituje, čímž bylo dosaženo cílů individuální prevence institutu správního vyhoštění, dále uvedl, že se správním orgánem spolupracoval, vyjádřil úmysl vrátit se do země původu, v jeho případě se jedná o první protiprávnost v průběhu jeho pobytu na území ČR, které tak dle jeho názoru představuje ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu vedení života. Žalobce má za to, že protiprávní jednání, kterého se dopustil, nebylo natolik závažné, aby jej musely správní orgány sankcionovat správním vyhoštěním na 15 měsíců, proto je dle jeho názoru možné na něj působit mírnějším postihem, a to správním vyhoštěním nepřesahujícím jeden rok.
5. Žalobce též upozornil, že po podstatnou část doby jeho nelegálního pobytu na území ČR probíhal nouzový stav v důsledku virové epidemie, který žalobci fakticky bránil v dřívějším řešení jeho pobytové situace, a to i s ohledem na nemožnost leteckého spojení s jeho domovským státem.
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. V případě žalobce bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců – žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala i s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v souladu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka uloženého správního vyhoštění byla uložena s přihlédnutím ke všem okolnostem případu v zákonném rozpětí a žalovaná neshledala ve svém postupu a závěrech pochybení.
8. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal bez nutnosti nařízení ústního jednání, žalovaná souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalobce se k této otázce v zákonné lhůtě nevyjádřil.

10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. K tomu soud uvádí následující.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 8. 6. 2020 poté, co se dostavil ke správnímu orgánu se svým zástupcem k řešení své pobytové situace, neboť vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně. Z jeho cestovního pasu bylo totiž zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil na lotyšské vízum, které již pozbylo platnosti, a jiné vízum v pase neměl.
13. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobce vyslechl dne 8. 6. 2020. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo, že žalobce pobýval na území členských států EU v Rize, Lotyšsko, na základě lotyšského víza s platností od 7. 6. 2019 do 18. 9. 2019 s délkou pobytu na 89 dní (tj. do 3. 9. 2019 včetně), kde pracoval jako dělník při stavebních pracích, žádné jiné oprávnění k pobytu v pase nemá. Na území ČR žalobce přicestoval dne 15. 2. 2020, protože si v Lotyšsku nemohl vízum prodloužit, a obrátil se na kamaráda, který mu přislíbil, že mu zařídí vízum v ČR. Teprve posléze žalobce zjistil, že to byl podvod a v té době již byly zavřeny hranice kvůli pandemii koronaviru. Obrátil se proto na advokáta (současného zástupce), který mu sdělil, že vízum prodloužit nelze, a že bude muset na policii. Z tohoto důvodu se žalobce se svým zástupcem dostavil dne 8. 6. 2020 v 8:30 ke správnímu orgánu I. stupně, aby svou pobytovou situaci vyřešil.
14. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 8. 6. 2020, z doloženého cestovního pasu žalobce, protokolu o výsledku ze dne 8. 6. 2020, závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce do vlasti ze dne 8. 6. 2020, č. ZS51293, které konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, a dalších částí spisového materiálu. Z protokolu o výsledku žalobce, jakož i z jeho cestovního pasu vyplynulo, že v ČR pobýval po uplynutí doby povolení k pobytu na území členských států EU, konkrétně na území Lotyšska od 4. 9. 2019, a v ČR od 15. 2. 2020.
15. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8. 6. 2020, neboť bylo prokázáno, že se žalobce minimálně od 15. 2. 2020 do 8. 6. 2020 nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že tomu tak není. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do pěti let) ukládá na spodní hranici, neboť zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu, dále skutečnost, že se jedná o první pobytové provinění žalobce v ČR a skutečnost, že se žalobce dostavil na policii dobrovolně a v průběhu celého správního řízení se správním orgánem spolupracoval.
16. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsáním právním závěrům.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

18. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období minimálně od 15. 2. 2020 do 8. 6. 2020, tj. ode dne jeho vstupu na území ČR do dne, kdy se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem řešení jeho pobytové situace. Žalobce neoprávněnost svého pobytu v uvedené době na území ČR nijak nepopřel. Namítl pouze nepřiměřenost délky uloženého vyhoštění s tím, že dle jeho názoru u něj existovalo několik okolností svědčících v jeho prospěch, které měly správní orgány zohlednit při stanovování délky vyhoštění a stanovit mu tak vyhoštění nepřesahující jeden rok, nikoliv 15 měsíců.
20. Soud s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců především zdůrazňuje, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. K tomu soud uvádí, že z tohoto důvodu není jakkoliv relevantní žalobní námitka plynutí času, resp. uplynutí delší doby od spáchání vytýkaného jednání, a tuto okolnost dle názoru soudu nelze ani podřadit pod žádné z kritérií posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, byť si je soud vědom, že tam uvedený výčet kritérií není uzavřený. Časová prodleva mezi dobou, kdy se žalobce dopustil protiprávního jednání, a dobou vydání napadeného rozhodnutí nemůže být důvodem pro uložení mírnějšího vyhoštění, natož pro případné upuštění od správního vyhoštění, neboť taková skutečnost nemůže zvrátit fakt, že se cizinec protiprávního jednání podle zákona o pobytu cizinců dopustil, a prosté plynutí času, které je objektivní, nenastává na vůli žalobce, či kohokoliv jiného, a proto nijak neindividualizuje konkrétní případ konkrétního cizince, na rozdíl od povahy ostatních kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, jejichž cílem je zejména snaha o co největší individualizaci uloženého opatření, co nejspravedlivější vyřešení věci a případné zmírnění tvrdosti zákona. Zohledňování prostého plynutí času při přezkoumávání rozhodnutí o správním vyhoštění v rámci správního řízení by tak dle této žalobcoví teorie nutně vedlo k tomu, že by odvolací správní orgán musel vždy uložené vyhoštění zmírnit, neboť je zřejmé, že do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu vždy nějaká doba od vytýkaného protiprávního jednání (typicky zjištěného neoprávněného pobytu na území) uplynula. Pro takový postup však není v zákoně opora a ani důvodu.
21. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání nepochybně dopustil. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a odst. 3 písm. c) citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě (na rozdíl od odvolacích námitek) netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v Uzbekistánu v rodinném domě s rodiči, manželkou, třemi dětmi (8, 5 a 3 roky) a bratrem. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v Uzbekistánu. Není rodinným příslušníkem

občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

22. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR od 15. 2. 2020, navíc i v rámci schengenského prostoru již od září 2019, nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
23. Naopak, délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
24. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a), včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění přezkoumatelným způsobem zabývaly. Délka správního vyhoštění byla stanovena na 15 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při dolní hranici vymezeného rozmezí. Důvody uložení vyhoštění při dolní hranici zákonného rozmezí rozvedl správní orgán I. stupně na straně 7 ve čtvrtém odstavci svého rozhodnutí, konkrétně zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, dále skutečnost, že se jedná o první pobytové provinění žalobce v ČR, a skutečnost, že se žalobce dostavil na policii dobrovolně a v průběhu celého správního řízení se správním orgánem spolupracoval. Žalovaná se se stanovenou délkou správního vyhoštění ztotožnila. Na straně 6 a 7 svého rozhodnutí uvedla, že skutečnosti, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu řešit svou pobytovou situaci dobrovolně, že z příslušných evidencí bylo zjištěno, že dosud neporušil žádný právní předpis, a že se správním orgánem řádně spolupracoval, byly při vymezení přísnosti ukládaného opatření již řádně zohledněny. Dodala, že takové zohlednění uvedených skutečností je přitom při ukládání tohoto opatření zcela standardní, nikoliv důvodem pro „*jakési lepší zacházení*“, kterého se domáhá žalobce. Připomněla, že není rozhodné, že se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, naopak, podstatné je, že tak učinil prokazatelně v době, kdy pobýval na území ČR nelegálně. Nejde tedy o skutečnost, která by měla být zohledněna významněji, než byla. Žalovaná k tomu dále dodala, že žalobce již do ČR přicestoval v době, kdy se vědomě zdržoval neoprávněně na území členských států EU, čímž jasně vyjádřil svůj úmysl nerespektovat zdejší právní řád. V další části svého rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že žalobce překročil dobu pobytu v rámci vydaného víza v schengenském prostoru o 279 dní.
25. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud přitom v dané věci neshledal, že by žalovaná překročila výše vymezené meze (bod 23.) správního uvážení nebo že by je zneužila. Jak již soud uvedl výše, důvodem pro zvláštní zohlednění při stanovení délky správního vyhoštění nemohla být ani skutečnost, že od neoprávněného pobytu žalobce uplynula již delší doba, neboť tato skutečnost nemění ničeho na

tom, že v předmětnou dobu zde žalobce zcela vědomě pobýval nelegálně. Správní orgány proto nebyly povinny k této skutečnosti jakkoliv přihlížet. Pokud z příběhu žalobce vyplynulo, že předal své doklady soukromým osobám, které mu přislíbily vyřízení oprávnění k pobytu či k práci, soud připomíná, že je obecně známou skutečností, že povolení k pobytu a pracovní povolení soukromé osoby nevydávají, ale jsou to správní orgány toho kterého státu, do jejichž kompetence tyto záležitosti spadají. Žalobce se v případě jeho úmyslu najít si v ČR legálně práci tedy měl primárně obracet na příslušné správní orgány, což však neučinil.

26. Soud se s ohledem na okolnosti doložené ve správním spisu dále nemohl ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že v případě jeho nelegálního pobytu v ČR šlo o „*ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu vedení života*“, které žalobce rovněž uváděl ve prospěch mírnějšího správního vyhoštění. Správní orgány totiž zjistily a prokázaly, že žalobce se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců již dříve, a to v Lotyšsku, kdy po skončení platnosti svého oprávnění dne 3. 9. 2019 (89. den platnosti v rámci vymezeného povolení) nevycestoval zpět do vlasti, a dále se tam vědomě zdržoval bez platného oprávnění k pobytu.
27. Stěžejní žalobní námitka žalobce je tak nedůvodná.
28. Namítal-li žalobce dále, že nemohl řešit svou pobytovou situaci dříve kvůli omezením vyhlášeným v souvislosti s pandemií koronaviru, soud předně uvádí, že vyhlášení nouzového stavu je jistě objektivní skutečností, kterou žalobce nemohl jakkoliv předvídat. Ve shodě s žalovanou však soud uvádí, že žalobce mohl a měl svůj neoprávněný pobyt řešit především ještě před jeho vstupem do ČR. Tuto svou povinnost porušil. Navíc, v době jeho přicestování na území ČR, tj. 15. 2. 2020, ještě nebyl nouzový stav vyhlášen. Nouzový stav byl v ČR vyhlášen teprve 12. 3. 2020 usnesením vlády č. 194 z téhož dne, a ukončen dne 17. 5. 2020. Ani bezprostředně po této době žalobce oprávněnost svého pobytu neřešil, ač tak učinit měl. Pokud žalobce spíše míří na dřívější nemožnost řešení své pobytové situace vycestováním do vlasti, a to v důsledku totální absence leteckého spojení s domovem, toto tvrzení žalobce nijak nedoložil a tvrzená neexistence leteckého spojení do Uzbekistánu (a to i nepřímým letem) přitom není obecně známou skutečností, kterou by nebylo potřeba prokazovat, nebo kterou by měl soud znát. Soud dále uvádí, že letecké spojení jistě nebylo jediným způsobem, jak se do Uzbekistánu bylo lze dostat, a to i v průběhu pandemie koronaviru na jaře roku 2020. Navíc, z usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020 o vyhlášení nouzového stavu nevyplývá, že by hranice byly uzavřeny, pouze došlo k dočasnému znovuzavedení ochrany vnitřních hranic s Německem a Rakouskem a vzdušné vnitřní hranici v rozsahu stanoveném v příloze tohoto usnesení, č. 197. Návrat žalobce do vlasti tedy nebyl zcela nemožný, z vyjádření žalobce však nevyplývá, že by se o něj alespoň nepokusil. I tato námitka je tak dle soudu nedůvodná.
29. Soud konstatuje, že v dané věci neshledal žádné pochybení žalované. Byly zjištěny všechny skutečnosti potřebné pro vydání napadeného rozhodnutí, správní orgány se zabývaly absencí pobytového oprávnění žalobce, okolnostmi jeho pobytu na území ČR a jeho rodinnými a dalšími vazbami v ČR. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v souladu se zákonem a v zákonem vymezeném rozpětí, přičemž přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 11. února 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.